

Sentencja

Przepis krajowy, który — w ramach opodatkowania dywidend z akcji jako dochodów z kapitału do wysokości zryczałtowanego zwrotu z inwestycji obliczanego jako określony procent podstawy obejmującej poza kapitałem zainwestowanym przez akcjonariusza część wynagrodzeń wypłacanych pracownikom spółki dokonującej podziału zysku — nie pozwala na uwzględnienie wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w oddziale tej spółki lub przez jej spółkę zależną z siedzibą w państwie trzecim, wpływa w istotny sposób na wykonywanie swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 43 i nast. WE. Nie można powoływać się na te ostatnie postanowienia w sytuacji związanej z podejmowaniem działalności przez spółkę z państwa członkowskiego w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-150/06 Smanor i.in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 lutego 2007 r. przez Smanor SA, Huberta Ségaud i Monique Ségaud

(Sprawa C-99/07 P)

(2007/C 170/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Smanor SA, Hubert Ségaud i Monique Ségaud (przedstawiciele: adwokaci J.P Ekeu i L. Roques)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Postanowieniem z dnia 23 maja 2007 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie i orzekł, że Smanor SA, Hubert Ségaud i Monique Ségaud poniosą swoje własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 30 stycznia 2007 r. w sprawie T-340/03 France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez France Télécom SA

(Sprawa C-202/07 P)

(2007/C 170/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: France Télécom SA, poprzednio Wanadoo Interactive SA (przedstawiciele: adwokaci O.W. Brouwer, H. Calvet, J. Philippe i T. Janssens)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-340/03 France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, oddalającego skargę na decyzję Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 16 lipca 2003 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 82 [CE] (sprawa COMP/38.233 — Wanadoo Interactive);
- w konsekwencji:
 - skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd lub;
 - wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 16 lipca 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 [WE] (sprawa COMP/38.233 — Wanadoo Interactive), przychylenie się do żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
 - obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów.

W pierwszym zarzucie stwierdza, że Sąd uchybił ciężącemu na nim obowiązкови uzasadnienia zarówno w odniesieniu do możliwości odzyskania strat, którą należało udowodnić, jak również w odniesieniu do prawa do dostosowania się do cen stosowanego przez konkurencyjne przedsiębiorstwa, czego Sąd nie uwzględnił bez wyjaśnień.

Z zarzucie drugim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE poprzez odmówienie spółce Wanadoo prawa do dostosowania się w dobrej wierze do cen swoich konkurentów. Prawo to zostało potwierdzone zarówno w praktyce decyzyjnej Komisji i orzecznictwie Trybunału, jak i przez doktrynę i francuskie organy ochrony konkurencji i jest ono dla wnoszącej odwołanie jedynym środkiem umożliwiającym utrzymanie konkurencyjnej pozycji na rynku.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie stwierdza, że Sąd naruszył także art. 82 WE, nie odnosząc się krytycznie wobec metody wykorzystanej przez Komisję w celu obliczenia stopnia pokrycia kosztów, co jej zdaniem doprowadziło do zniekształcenia analizy drapieżności cen wymaganej przez Trybunał. Metoda zastosowana przez Komisję nie pozwalała bowiem na ustalenie, czy abonenci pozyskani przez Wanadoo w okresie ich abonamentu wytworzyli dla tej spółki zysk czy stratę.

W czwartym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE oraz ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że nie należy uwzględniać kosztów poniesionych i przychodów uzyskanych po przyjętym okresie naruszenia. To z powodu tego ograniczenia czasowego przychody i koszty uwzględnione przez Komisję doprowadziły bowiem do niesłusznego stwierdzenia, że popełniono naruszenie.

W zarzucie piątym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył także art. 82 WE i ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, orzekając, że cena może być drapieżna nawet wówczas, gdy towarzyszy jej znaczne obniżenie udziału w rynku danego przedsiębiorstwa. Takiej ceny nie należy bowiem uznawać za mogącą prowadzić do wykluczenia konkurencyjnych przedsiębiorstw.

W szóstym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, w odniesieniu do rzekomo planowanych drapieżnych cen, jednocześnie zniekształcił okoliczności faktyczne i wypaczył dowody przedstawione mu do oceny oraz naruszył art. 82 WE. Wymienione postanowienie wymaga bowiem, aby wskazać na plan wyeliminowania konkurencji, który można obiektywnie zidentyfikować, i w żadnym przypadku nie ogranicza się ono do czysto subiektywnego podejścia do pojęcia nadużycia pozycji dominującej.

Wreszcie, w zarzucie siódmym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE nie tylko poprzez uznanie, że wykazanie możliwości odzyskania sobie strat nie było warunkiem wstępnym dla stwierdzenia praktyki drapieżnych cen, lecz również poprzez pomylenie udowodnienia przez Komisję możliwości odzyskania strat z udowodnieniem przez zainteresowane przedsiębiorstwo niemożności w tym względzie.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-214/07)

(2007/C 170/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. dotyczącej systemu pomocy wprowadzonego przez Francję w zakresie przejmowania przedsiębiorstw przeżywających trudności (pomoc państwa C(2003) 4636⁽¹⁾), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 5 i

6 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty traktatu WE oraz art. 10 traktatu WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi, że pozwana nie podjęła koniecznych kroków w celu zapewnienia niezwłocznego i skutecznego wykonania decyzji Komisji, ponieważ po trzech latach od jej wydania nie dokonano zwrotu pomocy bezprawnie przyznanej przez państwo francuskie. Komisja stwierdza, że taka sytuacja jest oczywiście niezgodna z przepisami art. 249 akapit czwarty traktatu WE oraz art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/99 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽²⁾.

Komisja dodaje, że w odniesieniu do okresu po 1993 r. pozwana nie może powołać się na całkowitą niemożliwość wykonania decyzji z dnia 16 grudnia 2003 r. Po pierwsze, władze francuskie faktycznie nie podjęły bowiem działań w celu odzyskania spornej pomocy, a nakazy odzyskania nie zostały nawet wysłane do zobowiązanych. Po drugie, władze te nie mogą powołać się na trudności w zidentyfikowaniu beneficjentów tej pomocy, ponieważ jako organy podatkowe mogły z łatwością obliczyć kwoty zwolnienia od podatku, z jakich skorzystali ci beneficjenci.

Komisja stwierdza również, że w każdym razie z orzecznictwa Sądu wynika, że warunek całkowitej niemożliwości wykonania nie jest spełniony w przypadku, gdy pozwane państwo członkowskie ogranicza się do wskazania Komisji na trudności natury prawnej, politycznej lub praktycznej, jakie przedstawia wykonanie decyzji nakazującej odzyskanie pomocy, ale faktycznie nie podjęło ono żadnych kroków wobec tych przedsiębiorstw w celu odzyskania kwoty pomocy i nie zaproponowało Komisji alternatywnych sposobów wykonania decyzji, które umożliwiłyby pokonanie tych trudności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 108, str. 38.

⁽²⁾ Dz.U. L 83, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 9 maja 2007 r. — Jörn Petersen przeciwko Arbeitsmarkt-service Niederösterreich

(Sprawa C-228/07)

(2007/C 170/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria).